

etiam contrario omnibus Doctoribus; constat autem omnes, tam veteres quam recentiores, intellexisse locum illum de sola persona Patris, ut D. Thomas inferius, q. 38, a. 8, et q. 45, a. 4, ex professo declarat, et in seq. tom., in Com. illius art. 8, et disp. 27, sect. 2, plures Patres adducemus in ejus rei confirmationem, scilicet August., Ambros., Hieron., Cyprian., Hilar., Fulgent., Chrysost., et alios. Quibus addi possunt notanda verba Augustini, 2 de Trinit., c. 10, dicentis: *Ibi cogimur non nisi Patris personam accipere, ubi dictum est: Hic est Filius meus dilectus. Neque enim Jesus etiam Spiritus Sancti filius, aut etiam suus filius, credi aut intelligi potest;* et Athanasius, serm. 3 cont. Arian., versus finem, generalem regulam constituit: *Ista omnia, Unigenitus, et Filius, et Verbum, et Sapientia ad Patrem referuntur, ibique suam proprietatem habent;* et singula confirmat propriis Scripturæ testimoniis, inter quæ profert hoc, de quo modo agimus: *Hic est Filius meus dilectus;* et illud: *Tu es Christus, Filius Dei vivi;* et in epistola de Synodi Nicænae decretis contra Arianam hæresim, circa medium: *Ideo (inquit) Filius et Unigenitus dicitur, et solus duntaxat in sinu Patris, eumque solum ex se genitum esse Pater declarat, cum inquit: Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complaceo;* et alii Patres disputantes contra Arianos hoc maxime testimonio utuntur ad divinitatem Filii, et processionem ab æterno Patre probandam. Et tractantes de baptismo, docent personarum Trinitatem fuisse in Christi baptismo manifestatam, Spiritum Sanctum per speciem columbæ, Filium per humanitatem, Patrem in ea voce qua testimonium Filio suo reddidit, ut fusius in 3 tomo, in materia de baptismo, declarabimus. Unde Ecclesia, tam in festivitate Transfigurationis quam in festo Epiphaniæ, Patrem intelligit verbis illis loquentem: *Hunc et Prophetis testibus (ait in hymno Transfigurationis), Iisdemque signatoribus, Testator et Pater jubet, Ipsum audire et credere;* et in primo Responsorio Epiphaniæ: *Hodie, inquit, in Jordane baptizato Domino aperti sunt cæli, et sicut columba super eum Spiritus mansit, et vox Patris intonuit: Hic est Filius meus dilectus.* Et infra, in tertio Responsorio: *Paterna vox audita est: Hic est Filius meus dilectus.* Imo ipsummet Concilium Francoford., in libro Sacrosyllabo, col. 5, sic dicit: *Vox Patris intonuit dicens: Hic est Filius meus.* Et infra: *Mox paterna vox fulgidam per nubem*

discurrens intonuit, discrevitque, qui essent servi per gratiam, et per adoptionem filii; et qui verus ac proprius Filius. Denique ipsemet Apostolus Petrus, in 2 epist., c. 1, de persona Patris videtur plane exponere locum illum, dicens: *Accipiens a Deo Patre honorem, etc.* Neque enim dici potest, ibi sumi Patrem essentialiter, quia aperte ponitur ad determinandam personam quæ Filio suo gloriam et claritatem confultat; ergo non est verisimile, Pontificem usum esse contra hæreticos expositione singulari, et tantæ auctoritati repugnante.

36. Secundo, id aperte ostendo ex verbis ipsius Pontificis, nam in eorum initio sic inquit: *Patris testimonio de Filio perhibentis non creditis?* ubi evidenter sumit Patris nomen pro prima persona, distinguens illam a persona Filii et Spiritus Sancti. Inferius autem nihil dicit his prioribus verbis contrarium, imo iterum repetit: *Vox Patris intonuit: Hic est Filius meus dilectus;* cum vero subjungit: *Sed, cum dicit, Complacui, totam simul Trinitatem comprehendit,* non est sensus quod comprehendat Trinitatem tanquam loquentem, et dicentem: *Hic est filius meus,* sed tanquam complacentem in Christo, ut patet ex causalij conjuncta, *quia in homine Christo tota complacuit Trinitas.* Sicut, si duo de aliqua imagine ita loquantur, ut alter dicat: *Mihi valde placet hæc imago,* et alter subjungat: *Ego etiam in illa complaceo,* quamvis hic posterior solus proferat hæc ultima verba, tamen in eis alium connotat seu comprehendit secum complacentem. Ad hunc ergo modum ait Pontifex, Patrem, dicendo, *Complacui,* in eo verbo cæteras personas indicasse et comprehendisse ut in Christo placentes. Ex hac autem subtili illius verbi ponderatione non infert Adrianus, Patrem vocare Christum, ut hominem, filium suum dilectum in prædicto sensu, id est, quantum ad humanam naturam, sed solum in alio sensu, scilicet, quantum ad suppositum, non quomocunque, sed ut actu et vere subsistentem in utraque natura. Et ex hoc sensu intelligendum est quod ait, ibi non esse sermonem de Christo secundum divinitatem (subintellige, solam et præcisam ab humanitate), id est, non esse sermonem de illo qui in sola divinitate subsistat, sed simul in humanitate, quique simul sit Dei, hominisque filius, ut idem Pontifex dicit. Et in hoc sensu et in nullo alio est optimum argumentum Adriani; nam ea, quæ ibi dicuntur, de uno et eodem dicuntur, et

tamen non omnia conveniunt ei secundum divinitatem, quale est quod in eum Spiritus Sanctus descenderit, et quod in eo Pater complaceat; ergo idem ipse, de quo hæc dicuntur, est ipsemet Filius Dei naturalis, non solum ut subsistens in divinitate, sed etiam ut subsistens in humanitate ratione suppositi, ut dictum est. Tertio, cum in superioribus ostensum sit, hanc propositionem absolute prolatam: *Christus, ut homo, est Filius naturalis Trinitatis,* falsam esse, quia indicat Christum ut hominem esse personam distinctam a tota Trinitate, qua verisimilitudine dici potest Adrianum Pontificem, vel in eo sensu fuisse simpliciter locutum, vel, quod incredibile est, illam propositionem definivisse, et juxta illam prædictum testimonium declarasse? Igitur ex illo testimonio et argumento Adriani non potest inferri esse ab eo definitam illam propositionem: *Christus, in quantum homo, est Filius Dei naturalis, in sensu tertiæ conclusionis, in quo a Theologis disputatur, sed tantum in sensu secundæ assertionis, in quo a solis hæreticis negatur.*

37. Sed urgebit aliquis, quia adhuc juxta hanc interpretationem non est firmum argumentum Pontificis; totum enim fundatur in ponderatione illius verbi, *complacui,* quod tamen nullum habet singulare mysterium, neque ex vi suæ significationis dicit respectum ad alios simul placentes, ut ex usu Latinorum constat, et evidentius ex verbo græco illi respondente, *Ἐδδοκέω,* quod nihil aliud significat, quam beneplacitum habere ad aliquem; estque hoc verbum peculiare divinis litteris ad declarandum hunc singularem et maximum affectum ad aliquem. Ac deinde, licet daremus verbum illud significare aliorum consortium in tali affectu et beneplacito, cur non posset æternus Pater id dicere de suo Filio secundum divinitatem? nam etiam Spiritus Sanctus in illo complaceat, et Filius ipse sibi ipsi placet, etiam si neque a se, neque ab Spiritu Sancto procedat, quod non refert, quia illud verbum non significat consortium in origine seu productione, sed tantum in affectu; ut, si inter homines pater simul cum amicis bonum affectum habeat ad filium, in omni proprietate et rigore dicere potest, In te complaceo, quia alios consortes in illo affectu habet, quamvis non sint consortes in munere et relatione patris. Respondetur primum hic habere locum solutionem supra indicatam, scilicet, non oportere omnia et singula, quæ ad definitionem confirmandam afferuntur,

esse efficacia; aliqua enim afferri possunt ad majorem doctrinæ abundantiam et ornatum, et ad majorem ac subtiliorem verborum Scripturæ ponderationem, quæ optima est, quando et veritati fidei consonat, et præ se fert elegantiam, quæ omnia reperiuntur in illa expositione dicto modo intellecta. Deinde addi potest, satis esse quod ex toto illo testimonio sufficienter probetur intentum, quamvis singulorum verborum ponderatio non sit omnino convincens. Itaque, quod ibi sit sermo de Christo homine, et quod ille ut in humanitate subsistens sit Filius Dei naturalis, manifeste probatur ex illo testimonio, quia Spiritus Sanctus non descendit in Christum, nisi ut subsistentem in humanitate. Hinc vero sumpsit occasionem Adrianus ponderandi verbum complacendi, quod peculiariter videatur ad humanitatem referri; nam Spiritus Sanctus, descendendo in specie columbæ, satis ostendit suum singularem affectum in Christum; cum ergo ait Pater se etiam in illo complaceo, optime illud Patris beneplacitum ad Christum ut hominem cum consortio aliarum personarum refertur.

38. Dico quarto: hæc propositio, *Christus est filius Dei adoptivus, duplicem habet sensum hæreticum, et nullum habet proprium in quo verificari possit;* unde simpliciter hæretica censenda est. Declaratur, nam tribus modis fingi potest Christum hominem esse filium Dei adoptivum: primo, ex parte Verbi, scilicet existimando, Verbum, secundum se, non esse Filium Dei naturalem, sed esse creaturam, quæ, ut sit filius Dei, adoptione indiget, et hoc perlinet ad hæresim Arianam, et fortasse hoc sensu Bonosus et sequaces dixerunt, Christum esse filium Dei adoptivum, quorum hæresis antiquior est Felice et Elipando; ejus enim meminit Isidorus, lib. 8 Originum, cap. 5. Et in eodem sensu damnat Concilium Tolet. XI, in Confes. fidei, illam propositionem: *Verbum est filius Dei adoptivus;* et similiter damnant illam Patres, quando disputant contra Arium, ut in superioribus citatum est, et addi possunt Hilar., lib. 3 et 6 de Trinit.; Athan., serm. 4 cont. Arian.; August., in Enchirid., c. 38 et seq.; Beda, in c. 7 Joan. Secundo modo fingi potest Christus filius adoptivus ex parte hominis, quia nimirum non sola humanitas, sed etiam hic homo Christus, ut sic, tantum est servus et creatura, et adoptione indiget ut fiat filius Dei, et per solam illam factus est filius Dei, et hoc modo errarunt Felix et Elipandus, et ante ipsos Nes-

torius et sequaces quoad rem ipsam, quamvis non constet illis verbis usos fuisse; unde in hoc sensu est etiam hæretica illa propositio, et in eo proprie damnatur in Concil. Francoford., et sufficienter convincitur testimoniis Scripturæ et Sanctorum quæ in eo adducuntur. Tertio modo existimari potest Christus adoptivus ratione totius compositi ex humanitate et subsistentia Verbi, nam ut sic est Christus una persona composita, ut supra ostensum est, quæ persona composita est capax filiationis; hoc enim modo hic homo Christus vere ac proprie dicitur filius Virginis, et supra, sectione prima, ostensum est Christum, etiam ut hominem, esse filium Dei ratione gratiæ unionis. In hoc ergo sensu falsa etiam est illa propositio; nam, ut ostendimus sectione secunda, etiam hæc filiatio Christi, ut hominis, ad Deum non est adoptiva, sed naturalis; ergo neque ob hanc filiationem potest verificari illa propositio: Christus est filius adoptivus; ergo nullum habet sensum verum; et alioqui habet duplicem sensum hæreticum; ergo simpliciter hæretica censenda est. Dices: quamvis falsum sit filiationem Christi ut hominis ad Deum esse adoptivam, tamen hæc id non est ut hæreticum damnatum, ut in superioribus ostendimus; ergo in hoc sensu, et ratione hujus filiationis, non erit hæreticum affirmare absolute, Christum esse filium Dei adoptivum, sed erit sub opinione, quamvis sit falsum. Respondetur illam propositionem formaliter et in propriis terminis negari sæpe in Concil. et a Patribus, qui, tam de Verbo Dei quam de Christo loquentes, non solum affirmant esse Filium naturalem, sed etiam negant esse adoptivum, ut patet ex Leone IX, in epist. 3 ad Petrum episcopum Antiochensem; Innoc. III, in c. In quadam, de Celebr. Missar.; et maxime ex Aug., tract. 2, 21 et 83 in Joan., et lib. contr. Secundinum Manich., c. 5, et de Ecclesiast. dogma., c. 2, et reliquis supra cit., et aliis quos refert Concil. Francoford., cujus aliqua etiam verba infra referam. Hoc ergo satis esse debet, ut illa propositio rejicienda sit ut hæretica. Ratio autem est, quia illa propositio, ex vi et proprietate verborum, non tantum non est affirmativa, sed virtualiter negativa, quia filius adoptivus simpliciter non dicitur nisi qui naturalis non est; hæc enim negatio est fundamentum vel conditio prærequisita ad adoptionem, ut sæpe dicitur in prædicto Concilio Francoford., et constat ex ipsamet voce, et ex prima ratione et insti-

tutione adoptionis; etenim introducta, ut is, qui caret naturalibus filiis, loco illorum aliquem sibi in filium adscribat. Erit ergo illa propositio hæretica, ratione negationis, quam simpliciter prolata includit. Sed hinc ulterius fit, ut etiam ipsa affirmatio, simpliciter prolata, sit falsa et hæretica, quia tribuit filiationem adoptivam ei cui secundum fidem non convenit. Christus enim simpliciter positus a parte subjecti stat pro divino supposito; illi ergo attribuitur in illa propositione filiatio adoptiva, et ab eodem removetur simpliciter filiatio naturalis. Sic Concilium Francoford., in lib. Sacrosyllab., col. 7: *In Dei Filium non cadit nomen adoptionis, quia semper verus Filius et post assumptum hominem veri Filii vocabulum non amisit, qui nunquam verus desinit esse Filius; et Hilar., d. lib. 6 de Tri.: Numquid etiam nunc adoptionis in eo erit nuncupatio, in quo proprietatis est nomen?* Legantur supra dicta, q. 16, art. 9, et disp. 35, sect. 4; nam postquam declarata res est, in usu verborum servandæ sunt regulæ supra datæ de communicatione idiomatum, nam ex illis tota hæc res pendet, supposita significatione terminorum. Unde, quamvis verum censeam, illam propositionem, simpliciter dictam, esse hæreticam, id tamen non tam est ob definitionem Conc. Francoford., quam ob propriam significationem et suppositionem terminorum, sive Christo ut homini conveniat filiatio adoptiva, sive non, ad eum modum quo censetur hæc propositio facere sensum hæreticum: Christus incepit esse, quia includit negationem repugnantem supposito secundum se, quamvis, cum addito, Christus homo incepit esse.

39. *Quinta assertio.* — Dico quinto: hæc propositio, Christus, in quantum homo, est filius adoptivus, sumpta illa determinatione ratione suppositi hujus humanæ naturæ, est hæretica; et in hoc sensu damnatur in Concilio Francoford. Prior pars est evidens, quia eo sensu significatur, suppositum hujus humanitatis non esse Filium Dei naturalem, quod est hæreticum. Posterior pars probata est satis in superioribus.

40. *Sexta assertio.* — Unde dico sexto: hæc propositio, Christus, in quantum homo, est filius adoptivus, licet falsa sit, non tamen est hæretica; censenda tamen est improbabilis. Prima pars de falsitate, probata est sectione præcedenti. Secunda sufficienter etiam probata est declarando definitionem Concilii Francoford.; nam ante illud Concilium, propositio

illa nullibi damnata est, nec falsitas ejus ex revelatis evidenter colligitur, sed pendet ex aliquibus principiis naturalibus seu moralibus, quæ non sunt ita evidentia. Rursus post illud Concilium, quoad ejus definitio ignorata est, non est etiam illa propositio ut hæresis damnata, sed ut opinio inter Theologos habita est; nunc autem, quamvis Concilium illud non ignoretur, tamen adhuc definitio illius non est ita clare repugnans illi propositioni, ut possit eam reddere hæreticam; imo (ut ego probabilius esse censeo) intentio et definitio Concilii non fuit de illa propositione in eo sensu tractare aut eam damnare; ergo nullum est fundamentum ex quo possit hæretica censi. Denique non solum antiqui, sed etiam moderni Theologi ita sentiunt de illa propositione. Unde Palac., 3, d. 10, disp. 1, solum ait, proprie non esse admittendam locutionem illam. Dices, eandem esse rationem de hac propositione et de altera: Christus est filius adoptivus; imo unam ex altera inferri, quia determinatio non est conditio diminuens, aut assignans solam humanitatem. Respondetur negando assumptum, quia illa determinatio adjuncta ex parte subjecti determinat illud, ut non supponat pro persona Verbi absolute et secundum se, seu materialiter, ut aiunt, sed formaliter pro persona composita, ut composita est ex Verbo et humanitate; non est autem ita clare repugnans fidei attribuire filiationem adoptivam personæ compositæ ut sic, sicut attribuire illam personæ Verbi simpliciter et absolute. Unde etiam fit (quod maxime ad rem spectat) ut, addita determinatione, negatio filiationis naturalis inclusa in filiatione adoptiva non referatur ad personam Christi et Verbi absolute, sed ad personam ut compositam, seu quatenus hic homo est; non est autem de fide, Christum ut hunc hominem esse filium naturalem, ut ostensum est; ergo neque alia propositio tribuens Christo adoptionem cum illa determinatione potest esse hæretica ratione negationis inclusa; non est ergo eadem ratio de illa propositione simpliciter prolata, et cum determinatione.

41. *Objectioni respondetur.* — Dices, si hæc vera sunt, non solum probare, illam propositionem non esse hæreticam, sed etiam non esse improbabilem, nec aliqua censura dignam; si enim damnata a Concilio Francoford. non est, eandem probabilitatem retinet quam habuit antequam illud Concilium in lucem prodiret. Imo, si ex illa non sequitur

altera propositio absoluta: Christus est adoptivus, probabilior censenda erit, quia solum includit negationem filiationis naturalis secundum extraneam naturam, quæ negatio non repugnat, imo optime esse potest cum filiatione naturali secundum aliam naturam intrinsecam et propriam. Respondetur ad priorem partem, propositionem illam (ut ego existimo), etiam secluso Francoford. Concilio, semper fuisse parum et fere nihil probabilem, quia, licet unus aut alter Theologorum eam docuerit, reliquorum omnium et graviorum consensus illi repugnavit, propter gravissimas rationes supra tactas; cum tamen opinio Durandi nullo satis probabili principio nitatur, sed aut necessario supponat Christum, ut hominem, non esse gratum et sanctum ex vi unionis, neque illi esse connaturalem gratiam et jus ad gloriam, vel certe male declaret rationem adoptionis, quæ ex institutione ejus et usu sapientum sumenda est. Addo deinde illam opinionem jam nunc esse longe improbabiliorem quam antea. Primo quidem, quia, licet non constet, definitione Concilii Francoford. esse damnatam, tamen non est hoc adeo certum, quin possit aliquo modo in dubium revocari; et saltem obiter constat multa in eo Concilio dici, ex quibus vehementer illa opinio impugnatur. Accedit quod ob dictas causas, et quia illa locutio non est a Patribus usitata, neque illorum locutionibus conformis, sed magis accedens ad modum loquendi hæreticorum, ab omnibus modernis scriptoribus et doctioribus Theologis rejicitur. Merito ergo valde protervus ac fortasse temerarius censeretur deberet, qui nunc illam doceret. Neque enim omnis opinio, quam aliqui Theologi aliquando sine temeritate docuerunt, in eodem semper gradu probabilitatis vel opinionis perseverat, ut per se notum est. Ad posteriorem partem respondetur, illam propositionem cum illa determinatione, *in quantum homo*, non esse falsam solum quia ex illa sequatur alia absoluta et sine determinatione: Christus est filius adoptivus, nam revera immediate ac formaliter non sequitur, quamvis mediate et ratione materiæ tandem inferri possit valde probabiliter; sed est falsa, quia includit negationem filiationis naturalis, quæ tamen falso negatur de Christo, etiam ut homine, ut ex præcedenti sectione constat. Item etiam quia attribuit Christo, ut homini, proprietatem repugnantem ineffabili unioni, et compositioni secundum subsistentiam humanitatis ad Verbum. Tamen, quia hæc repugnan-

lia non est tam clara, ut ex principiis certis evidenter inferatur, ideo non damnatur illa propositio ut hæretica vel erronea; rejicitur tamen ut improbabilis (præter causas dictas) quia principia, ex quibus illa repugnantia infertur, vel sunt per se satis manifesta, si sint philosophica, vel, si sint Theologica, sunt ita certa, ut non possint sine temeritate negari, ut ex rationibus sectione præcedente factis satis constat.

42. *Rationibus dubitandi satisfi.* — Ad rationes dubitandi in principio propositas fere in superioribus responsum est, nam duo priora argumenta procedunt ex quadam æquivocatione, quæ latet in illa particula, *in quantum homo, vel secundum humanitatem*, quæ, ut diximus, sumi potest, vel formaliter ad designandam naturam, vel ex parte suppositi ad designandum suppositum talis naturæ, quatenus eidem naturæ conjunctum est; in testimoniis autem adductis non sumitur priori modo, sed hoc posteriori, ut ex variis auctoribus, et ex verbis ipsius Concilii et rationibus ostendimus. Tertium vero argumentum recte concludit, ex sententia Durandi posse tandem deduci errorem distinguendum personas in Christo; tamen, quia hæc deductio non est ita evidens quin fundetur in aliquibus principiis non omnino certis aut evidentibus, ideo non damnatur illa opinio ut hæretica, vel erronea.

SECTIO IV.

Utrum Christi humanitas possit dici adoptata.

1. *Doctrinæ series. — Difficultatis causa.* — Hactenus diximus de Christo, tam simpliciter sumpto, quam cum determinatione, *secundum humanitatem*; nunc dicendum superest de humanitate ipsa; nam, licet aliqui hanc quæstionem confundant cum altera de Christo ut homine, tamen revera est diversa, sicut humanitas ipsa quid distinctum est a Christo ut homine, nec decisio unius ex altera formaliter sequitur, ut in sect. 2 tactum est. Est igitur hic specialis ratio dubitandi, quia humanitas est natura extranea respectu Verbi, et ex sola Dei dilectione et liberalitate ordinata est, ut Verbo conjungeretur; neque enim ea gratia ullo modo ei debita erat, unde prius etiam natura extitit, quam ei talis gratia conferretur; ergo hujusmodi gratia vel acceptio ad illam revera habet rationem adoptionis respectu humanitatis. Probatur consequentia, quia, cum humanitas non sit persona, sed

natura tantum, adoptanda est ut natura, non ut persona; ergo conditiones adoptionis in illa inveniri debent ut in natura, non ut in persona; ergo satis est quod sit extranea, et præexistens, et gratis dilecta, ut est quædam natura. Et confirmatur testimonio Hilarii, l. 2 de Trin., post medium, dicentis: *Potestatis dignitas non amittitur, dum carnis humilitas adoptatur*; et Marii Victorini, l. 1 contra Arium, ubi, tractans verba Marthæ, Joan. 11: *Quoniam tu es Christus, Filius Dei, qui in hunc mundum venisti, ait: Non sic Filius quemadmodum nos; nos enim adoptione filii, ille natura; etiam quadam adoptione filius est Christus, sed secundum carnem*; quod potest recte intelligi de adoptione ipsius carnis, seu humanitatis. In contrarium autem est, quia si humanitas esset adoptata, etiam ratione illius Christus dici potuit adoptatus, tanquam in natura adoptata subsistens.

2. *Aliquorum opinio.* — In hac re Theologi, qui existimant, relationem aut denominationem filii non esse propriam suppositi, sed posse etiam naturæ convenire, quando illa realiter præcedit, vel sanctificatur, probabile existimant, humanitatem Christi non solum adoptatam, sed etiam filiam adoptivam Dei denominari posse; et hic modus dicendi potest sumi ex Scoto, in 3, d. 10, quamvis non clare illum doceat, nec definiendo, sed ut probabilem tantum. Alii vero, qui melius sentiunt relationem et nomen filii supposito tantum et non naturæ attribui, negant quidem humanitatem esse filiam adoptivam; quidam vero eorum concedunt nihilominus humanitatem esse adoptatam, quia ex gratia Dei præordinata est ad participationem hæreditatis æternæ. Atque ita opinantur Gabriel et Almain. in 3, d. 10, ubi Major, idem sentiens, addit concedi posse Christum habere adoptionem secundum humanitatem, quia per hoc nihil aliud significatur, quam quod habet humanitatem adoptatam. Nonnulli vero ex junioribus existimant illam propositionem non solum falsam esse, sed etiam hæreticam, quia ex illa sequitur Christum, ut hominem, esse filium adoptivum, quod in Concilio Francoford. putant esse damnatum, et quia in eodem Concilio expresse id negatur, et carnis assumptio contra adoptionem distinguitur. Unde in libro Sacrosyllabo, circa principium, sic dicitur: *De Beata Virgine inenarrabiliter sumpsit, non adoptavit carnem.*

3. *Adoptionis cognomen Christi humanitati renuens.* — *De adoptione ad habitualement gratiam probatur.* — Dico primo: humanitas Christi nec proprie, nec vere dici potest adoptata. Ita D. Thom. hic, art. 4, ad 1, et est communis sententia. Et quidem, si spectemus primam originem et rationem adoptionis, prout inter homines introduci potuit et esse in usu, manifestum est adoptionem non versari circa naturam ut naturam, sed circa personam; ergo ex vi proprietatis hujus vocis in sua primæva significatione non potest dici natura ut sic adoptari, sed coadoptari cum persona; quod de humanitate Christi dici non potest, quia cum persona nec secundum se, neque ut humana fuerit adoptata, neque humanitas ipsa coadoptari potuit; et hoc quidem satis est quoad vocis proprietatem. Quod vero ad rem ipsam et ad falsitatem pertinet, declaratur in hunc modum: nam vel humanitas Christi adoptata est ad habitualement gratiam, vel ad hæreditatem æternam, vel ad gratiam unionis. Præter hæc enim nihil aliud excogitari potest. Sed ad nullum horum adoptata est; ergo non fuit adoptata. Prima pars minoris, quæ est de gratia habituali, probatur primo, quia neque nos adoptamur proprie ad gratiam habitualement, sed potius per gratiam habitualement adoptamur ad vitam, seu hæreditatem æternam. Non enim dicitur aliquis adoptari ad aliud, nisi quando recipit jus ad illud tanquam ad hæreditatem filii; et ideo prædestinatus, eo tempore quo est in peccato mortali, nondum est adoptatus, quia, licet sit præordinatus ad vitam æternam, tamen nondum acquisivit jus ad illam secundum præsentem justitiam; quia ergo nos non adquirimus unquam jus ad gratiam, sed illam gratis accipimus, et per illam habemus jus ad gloriam, ideo non dicimur proprie adoptari ad gratiam, sed per gratiam ad gloriam; idem ergo erit in Christi humanitate. Dices, non procedere in illa rationem factam, quia illa per unionem hypostaticam acquisivit jus ad gratiam. Respondetur nos loqui de humanitate, prout ordine naturæ antecessit unionem; nam, si unio supponatur, jus, quod ad illam sequitur, non pertinet per se ad humanitatem, sed ad Christum, qui ex unione resultat; unde, si respectu Christi illud jus non est adoptionis, sed connaturalitatis, nec respectu humanitatis unitæ esse poterit. Unde argumentor secundo in hunc modum, quia humanitati prius natura communicatur gratia unionis, quam gratia creata, nam hæc datur ut proprietas consequens unionem, ut in superioribus ostensum est; ergo, si unio non est

adoptio, neque gratia habitualis data est humanitati Christi ratione adoptionis; ostendimus autem statim unionem non esse adoptionem; ergo nulla ratione dici potest illa humanitas adoptata ad gratiam habitualement.

4. *Idem ostenditur de adoptione ad æternam hæreditatem.* — *Idem de adoptione ad gratiam unionis.* — Atque eisdem rationibus ostendi potest non esse adoptatam illam humanitatem ad gloriam seu hæreditatem æternam, nam, vel ad illam adoptaretur per gratiam habitualement, vel per gratiam unionis. Primum dici non potest, quia gratia habitualis non est data illi humanitati per modum adoptionis, id est, ex primaria quasi generatione et benevolentia mere gratuita, et tanquam naturæ omnino extraneæ, sed per actionem quasi consequentem unionem, et ex quodam debito illius, et tanquam naturæ jam deificatæ, et factæ quodammodo divinæ, et quasi propriæ Verbi per unionem; ergo non ordinatur illa humanitas ad beatitudinem tanquam ad illam adoptata per hujusmodi gratiam. Secundum probatur, quia gratia unionis est altioris ordinis et rationis quam sit gloria ipsa; ergo non potest illa esse adoptio ad gloriam. Sed hoc fortioribus rationibus statim ostenditur. Nunc confirmatur primo hæc pars ad hominem contra Gabrielem, quod non videatur consequenter loqui; nam, si humanitas Christi adoptatur quatenus ad beatitudinem ordinatur, cur non dicitur etiam filia adoptiva? Nam non minus est proprium suppositi operari, quam generari; ergo tam erit proprium suppositi ordinari ad vitam æternam, quæ in operatione consistit, quam esse filium, quod est esse cujusdam generationis terminum; ergo si, hoc non obstante, humanitas adoptari dicitur, dicitur etiam filia; vel, e converso, si non est filia, ut revera non est, neque ipsa proprie ordinatur ad vitam, sed Christus ut subsistens in ipsa; illa vero quasi coordinatur cum Christo (ut sic dicam). Si ergo respectu ipsius Christi ut hominis talis ordinatio ad vitam non est adoptio, quia est ex debito unionis et consequens illam, nec respectu humanitatis ejus esse poterit. Unde confirmatur secundo, cur enim negat Christum ut hominem esse adoptatum, si humanitas ejus adoptata est? cum verius ac proprius Christus ut homo præordinetur ad beatitudinem quam humanitas ejus. Vel ergo id non satis est ad adoptionem, et ita neque humanitas eo titulo erit adoptata; vel si id satis est, ipse etiam Christus ut homo